

Hurtigløberne

Der var udsat en Priis, ja der var udsat to, den lille og den store, for den største Hurtighed, ikke i eet Løb, men saadanne, i at løbe hele Aaret.

»Jeg fik da første Priis!« sagde *Haren*; »Retfærdighed maa der dog være, naar Ens egen Familie og gode Venner er i Raadet; men at *Sneglen* fik anden Priis, finder jeg næsten fornærmeligt mod mig!«

»Nei,« forsikkrede *Ledpælen*, der havde været Vidne ved Priis-Uddelingen, »der maa ogsaa tages Hensyn til Flid og god Villie, det blev sagt af flere agtbare Personer, og det har jeg ogsaa forstaaet. *Sneglen* har rigtignok brugt et halvt Aar om at komme over Dørtrinnet, men han har brækket Laarbenet i den Hastværk det dog var for ham. Han har levet ene og alene for sit Løb, og han løb med Huus! – Alt det er agtværdigt! – og saa fik han anden Priis!«

»Jeg kunde dog ogsaa have været taget i Betragtning!« sagde *Svalen*; »hurtigere end jeg, i Flugt og Omsving, troer jeg, Ingen har viist sig, og hvor har jeg ikke været om: vidt, vidt, vidt! –«

»Ja, det er Deres Ulykke!« sagde *Ledpælen*; »De føiter for meget! De skal altid afsted, ud af Landet, naar det her begynder at fryse; De har ingen Fædrelands-Kjærlighed! De kan ikke komme i Betragtning!«

»Men om jeg nu laae over i Mosen hele Vinteren?« sagde *Svalen*, »sov hele Tiden bort, kom jeg saa i Betragtning!«

»Skaf Attest fra Mosekonen, at De har sovet den halve Tid i Fædrelandet, saa skal De komme i Betragtning!«

»Jeg havde nok fortjent første Priis og ikke anden!« sagde *Sneglen*. »Det veed jeg da, at *Haren* har kun løbet af Kujoneri, hver Gang han troede, at der var Fare paa Færde; jeg derimod har gjort min Løben til en Livs-Opgave, og er bleven Krøbling i Tjenesten! skulde Nogen have første Priis, var det nok mig! – men jeg gjør ingen Spræl, det foragter jeg!«

Og saa spyttede den.

»Jeg skal med Ord og Tale kunde forsvare, at hver Priis, idetmindste min Stemme til den, er givet med retfærdigt Hensyn!« sagde det gamle *Landmaaler-Mærke* i Skoven, der var Lem i den afgjørende Dommer-Forening. »Jeg gaaer altid frem med Orden, Overveielse og Beregning. Syv Gange forud har jeg nydt den Ære at være med at give Prisen; men ikke før i Dag har jeg faaet min Villie sat igjennem. Jeg har ved hver Uddeling gaaet ud fra noget Vist. Jeg er altid gaaet forfra i Bogstaverne til første Priis og bagfra til anden Priis. Og vil De nu lægge Mærke til, naar man tager forfra: Det ottende Bogstav fra A er H, der have vi *Haren*, og saa stemte jeg for *Haren* til første Priis, og det ottende Bogstav bagfra, Æ, regner jeg ikke med, det har saadan en upassende Lyd, det Upassende springer jeg altid over, og saa bliver S det ottende Bogstav, derfor stemte jeg for *Sneglen* til anden Præmie. Næste Gang bliver det I til første og R til anden! – Der skal altid være en Orden i enhver Ting! man maa have Noget at holde sig til!«

»Jeg havde nu stemt for mig selv, naar jeg ikke havde været imellem de Dømmende«, sagde *Muulæselet*, der ogsaa var Meddommer. »Man skal tage Hensyn til, ikke blot hvor hurtig man kommer frem, men hvad andre Egenskaber der kan være, som nu den Ting, hvor meget man trækker; dog det vilde jeg ikke denne Gang have udhævet, heller ikke *Harens* Klogskab

i sin Flugt, dens Kløgt, med Eet at gjøre et Spring til Siden for at lede Folk paa Vildspor fra, hvor den skjuler sig; nei, der er endnu een Ting, Mange lægge Mærke til, og som heller ikke bør være uændset, det er den, man kalder *det Skjønne*; det har jeg her seet paa, jeg saae paa *Harens* deilige velvoxne Ører, det er en Fornøielse at see, hvor lange de ere! jeg syntes, at jeg saae mig selv da jeg var lille, og saa stemte jeg for ham!«

»Hys!« sagde *Fluen*, »ja jeg vil ikke tale, jeg vil bare sige Noget! det veed jeg, at mere end een *Hare* har jeg løbet op. Forleden knækkede jeg Bagbenene paa en af de yngste; jeg sad paa Locomotivet foran Banetoget, det gjør jeg tidt, saa iagttager man bedst sin egen Hurtighed. En ung *Hare* løb længe foran, han anede ikke, at jeg var der; tilsidst maatte han dreie af, men saa knækkedes Bagbenene over af Locomotivet, for jeg sad derpaa. *Haren* blev liggende, jeg foer videre. Det er dog vel at overvinde den? Men jeg trænger ikke til Prisen!«

»Jeg synes nu,« tænkte *den vilde Rose*, men den sagde det ikke, det er ikke dens Natur at udtale sig, skjøndt det kunde været ganske godt, om den havde gjort det. »Jeg synes nu, at Solstraalen burde have faaet første Hæderspriis, og anden med! den flyver i et Nu den umaalelige Vei fra Solen ned til os og kommer med en Styrke, at al Naturen vaagner derved; den har en Skjønhed, saa at alle vi Roser rødme og dufte derved! den høie, dømmende Øvrighed synes slet ikke at have bemærket den! var jeg Solstraale, jeg gav dem hver et Solstik – men det gjorde dem kun gale, det kunne de blive alligevel! jeg siger ikke Noget!« tænkte *den vilde Rose*; »Fred i Skoven! deilig er det at blomstre, dufte og vederqvæge, leve i Sagn og Sange! Solstraalen overlever os dog Allesammen!«

»Hvad er første Priis?« spurgte *Regnormen*, der havde forsovet sig og nu først kom til.

»Det er fri Adgang til en Kaalhave!« sagde *Muulæselet*, »jeg foreslog Prisen! *Haren* maatte og skulde have den, og saa tog jeg, som tænkende og virkende Medlem, fornuftigt Hensyn til *dens* Nytte, der skulde have den; nu er *Haren* forsørget. *Sneglen* har Lov til at sidde paa Steengjerdet og slikke Mos og Solskin, og er dernæst herefter optagen som en af de første Dommere i Hurtigløben. Det er saa godt at have een af Faget med i hvad Menneskene kalde *en Comité!* Jeg maa sige, jeg venter Meget af Fremtiden, vi have allerede begyndt saa godt!«